

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Jiřím Cehákem, advokátem, se sídlem Nový Bor, Generála Svobody 788, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor agend řidičů**, se sídlem Praha 1, nábř. Ludvíka Svobody 12, P. O. Box 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2005, č. j. 3 Ca 11/2004 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2004, č. j. 11/2004-160-SPR/6, bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 57800/03OD/648, jímž byl podle ustanovení § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění změn a doplňků (dále jen „správní řád“), zamítnut podnět žalobce na obnovu řízení – obnova řízení nebyla povolena. Žalovaný, stejně jako Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy, dospěl k závěru, že nejsou dány zákonné předpoklady pro povolení obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 62 správního řádu. Stěžovatelem podané odvolání proto zamítl s tím, že v předchozím řízení byl žalobce – přestupce J. Š. – právem uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. g) a § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění změn a doplňků (přestupkový zákon), jejichž skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. g) a § 6 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění změn a doplňků, jehož se dopustil tím, že dne 1. 3. 2003 řídil nákladní motorové vozidlo tovární značky AVIA SPZ: x a v obci B. p. B. byl kontrolován policejní hlídkou Obvodního oddělení B. p. B., přičemž na výzvu policejní hlídky se odmítl podrobit orientační dechové zkoušce a odmítl předložit zákonem předepsané doklady pro řízení a provoz motorového vozidla.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu směřující proti rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení zamítl jako nedůvodnou podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když ze správního spisu zjistil, že správní řízení proběhlo v souladu se správním řádem a správní orgán skutkový stav zjistil způsobem, který postačuje k vytvoření závěru, že skutková podstata přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o přestupcích byla naplněna již samotným odepřením dechové zkoušky, tzn., aniž by muselo být prokázáno, že řidič musel být skutečně pod vlivem alkoholu. Znakem skutkové podstaty projednávaného přestupku je totiž pouze samotné odepření dechové zkoušky, což bylo v původním řízení náležitě prokázáno, zejména výslechem členů policejní hlídky, která vyzvala žalobce k provedení orientační dechové zkoušky a konečně též i výpovědi samotného žalobce a jeho syna. Uložená sankce byla přitom zcela přiměřená jednání žalobce, jehož se dopustil. Podnět k povolení obnovy řízení nebyl shledán soudem důvodným.

Napadený rozsudek byl doručen do vlastních rukou advokáta stěžovatele JUDr. Jiřího Ceháka dne 15. 8. 2005.

Proti uvedenému rozsudku byla podána kasační stížnost, v níž vytýká stěžovatel Městskému soudu v Praze nesprávné právní posouzení věci, zejména podcenění skutečnosti, že žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nemohl pro svou zdravotní indispozici ihned podrobit dechové zkoušce, v žádném případě ji neodmítl, jak je opakovaně tvrzeno a považováno za prokazané, přičemž hlídka Policie ČR ani nevyčkala, až bude dechové zkoušky schopen a z místa odjela a mylně vylíčila celý průběh zásahu. Navrhuje proto, aby napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze předkládá kasační stížnost spolu se spisem Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, že kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením včasnosti podané kasační stížnosti ztotožňuje.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost u podepsaného soudu z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. a o tom, že o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud, byl doručen do sídla advokátní kanceláře dne 15. 8. 2005, jak o tom svědčí číselný záznam na doručence obálky, v níž byla rozsudek doručován, opatřený razítkem uvedené advokátní kanceláře a podpisem osoby, která zásilku převzala.

V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, jak správně v poučení, které je součástí napadeného rozsudku, uvedl Městský soud v Praze. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s., lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu, počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit.

Protože dnem, který určil počátek běhu dvoutýdenní lhůty bylo pondělí dne 15. 8. 2005, posledním dnem pro podání kasační stížnosti bylo pak pondělí dne 29. 8. 2005. Tento den se svým označením – pondělí – shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty,

tedy dnem doručení rozsudku stěžovateli. Nejpozději dne 29. 8. 2005 mohla být tudíž kasační stížnost podána s účinky zachování lhůty. Jak však vyplývá z otisku razítka pošty v B. p. B. (číslo doporučené zásilky xx) byla písemnost k poštovní přepravě odevzdána až dne 30. 8. 2005. Stalo se tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně.

Nejvyšší správní soud musel za této situace kasační stížnost podle § 46 dost. 1 písm. b) s. ř. s. (použitého pro toto řízení podle § 120 s. ř. s.) jako opožděně podanou odmítnout, aniž by se mohl zabývat její důvodností.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu